

**ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ[1]**

Εὐλόγησον Πάτερ.

Δυσκολεύεται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ κατανοήσῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεως τῶν Ἁγίων μας καὶ νὰ βρῆ λόγους καταλλήλους γιὰ σκιαγράφησί τους. Ἄν καὶ μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων τιμᾶται ὅπως σαφῶς διακηρύττει ὁ δίκαιος Σολομών (Παρ. 10, 7), οἱ ἐξυμνήσεις καὶ τὰ ἐγκώμια ποὺ συνήθως λέγονται, ἀδυνατοῦν νὰ προσδώσουν τὴν πρέπουσα τιμὴ, καὶ δόξα στοὺς ἀθλητὰς τῆς πίστεώς μας.

Οἱ καρτερόψυχοι αὐτοὶ ἀγωνισταί, οἱ ἀριστεῖς τοῦ σταδίου καὶ φίλοι γνήσιοι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀνεδείχθησαν ἀνώτεροι ἀπὸ τὰ φθειρόμενα ὑλικὰ πράγματα, ἀφοῦ ἐπολιτεύοντο περισσότερο ὡς πνευματικές, καὶ ἄυλες ὑπάρξεις. Ἐχοντες τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς (Φιλιπ. γ' 20), ὑπῆρξαν πράγματι οὐρανοπολιῖται, ποὺ ἂν καὶ ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἐν οὐρανῶ πολιτεύονται (Πρὸς Διόγνητον V, 9). Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἐβίωσαν τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ διπλὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους θεωρήθηκε ἀπὸ αὐτοὺς ὡς ὑπέρτατο ἀγαθό. Ἡ προσδοκία τῆς οὐρανοῦ βασιλείας καὶ τῆς συναντήσεως μὲ τὸν λατρευτὸ Ἰησοῦ ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἐπιγείου ζωῆς τους· κέντρο τῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστός· κράτησαν τὴν σημαία τοῦ Σταυροῦ Του ψηλά· ρίχθηκαν στὸ στάδιο τοῦ ἀγῶνος· διεκήρυξαν μὲ παρρησία τὴν πίστι· δέχθηκαν τέλος τὸ ἀμαράντινο στεφάνι ἀπὸ τὸν ἀγωναθέτη Κύριο ὡς ἐπισφράγισμα τῆς ἀγίας καὶ μαρτυρικῆς τελευτῆς τους.

***

Στοὺς μεγάλους ἀθλητὰς τῆς πίστεως συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ὁσιομάρτυς Νικόλαος ὁ Νέος, ποὺ περάτωσε τὸν ἀγῶνά του μὲ μαρτύριο στὰ Βούνενα τῆς Θεσσαλίας. Ὁ θαυμαστὸς αὐτὸς ἀθλητής, καταγόταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Εἶναι ἄγνωστος ὁ ἀκριβὴς τόπος τῆς γεννήσεώς του· τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι ὁ Ἅγιός ἦτο λουλούδι τῆς ἀγιασμένης γῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία διακρινόταν γιὰ τὴν θερμὴν του πίστη, τὴν ἀγάπην του στὸν Θεό, τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν σύνεσή του. Ἐλαμπε σὰν ἓνα κομμάτι χρυσοῦ ἀνάμεσα σὲ πέτρες. Φάνταζε σὰν πόλη ποὺ κατὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους καὶ γίνεται θεατὴ, ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω μέρη (Ματθ. Ε', 14).

Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ Νικολάου δὲν μποροῦσαν νὰ κρυφθοῦν. Ἡ φήμη του ξεπέρασε τὰ στενὰ ὄρια τῆς πατρίδος του καὶ ἀπλώθηκε μέχρι αὐτὴν τὴν Βασιλεύουσα, τὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ τότε αὐτοκράτωρ Λέων ὁ ΣΤ΄ ὁ Σοφός (886-912), ζήτησε καὶ γνώρισε τὸν Νικόλαο. Ἐκτίμησε ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη ἐπαφὴ μαζί του, τὰ σωματικά του καὶ ψυχικά του προσόντα· καὶ τὸ διόρισε ἀρχηγὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀποσπασματος τῆς Λαρίσης, ποὺ σκοπὸ εἶχε νὰ φρουρή καὶ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν θεσσαλικὴ αὐτὴ πόλη.

Ὁ γενναῖος ὀπλίτης τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του μὲ ζῆλο· ἀκέραιος καὶ ἄψογος σὲ ὅλα. Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα διετήρησε τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του. Οἱ τίτλοι καὶ οἱ κοσμικὲς δόξες δὲν στάθηκαν ἱκανὲς νὰ τὸν ἀλλοτριώσουν· γνώριζε ὅτι: τέχνη τὸ ἄρχειν ἐστίν, οὐκ ἀξίωμα μόνον καὶ τέχνη τεχνῶν ἀπασῶν ἀνωτέρα (Χρυσόστομος εἰς Β΄ Κορινθίους ὁμιλία ΙΕ΄, ΕΠΕ 19, 414). Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, ἦταν τόσο βαθειὰ ριζωμένη στὴν καρδιά του, ὥστε ὅλα τὰ ἄλλα τὰ θεωροῦσε μικρά, τιποτένια, σκύμβαλα (Φιλιπ. 3, 8). Ἐτσι, τίμιος καὶ εἰλικρινής, ἀγαπήθηκε σύντομα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας του, ποὺ τοὺς γύμναζε πρῶτα στὴν ἀγάπη καὶ στὸν φόβο τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπειτα στὰ στρατιωτικὰ ἔργα. Συχνὰ τοὺς τόνιζε, πῶς μόνον μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν σκέπη τοῦ κραταιοῦ Σταυροῦ, νικῶνται οἱ ἐχθροί. Ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ στρατιωτικὴ γνῶση, τότε μόνον ἀποκτοῦν ἀξία, ὅταν τοποθετοῦνται κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου.

Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ηὔξανε τὴν πνευματικότητα του Νικολάου καὶ τὴν ἀγάπη τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ λαοῦ στὸ πρόσωπό του. Ὅλη ἡ Λάρισα μιλοῦσε γιὰ τὸν γενναῖο ἀξιωματικό.

Ἦρθε ὁμως ὁ καιρός, ποὺ τὴν περίοδο τῆς εἰρήνης τὴν διαδέχθηκε ὁ πόλεμος, τὴν περίοδο τῆς χαρᾶς τὴν διαδέχθηκε ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος. Οἱ ἀντίχριστοι Ἀραβες ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀπουσία σὲ ἐκστρατεία τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος στὴν Ἀνατολή, ἔφθασαν στὴν Θεσσαλία, ἐξαπολύοντας βάρβαρη ἐπίθεση καὶ σκορπῶντας παντοῦ τὴν ἐρήμωση καὶ τὸν θάνατο. Σὰν πεινασμένα ὄρνεα τὰ βάρβαρα στίφη ἔπесαν ἐπάνω στὶς δυτικὲς περιοχές, τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὅταν μαθεύτηκε ἡ εἶδηση τῆς ἐπιδρομῆς στὴν Λάρισα, ὁ Νικόλαος μὲ τὶς λιγοστὲς δυνάμεις του προσπάθησε νὰ ἀναχαιτίσει τὸν ἐχθρό. Οἱ παμπληθεῖς ὁμως δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων εὐκόλα ἐπεκράτησαν καὶ ἐπέδότησαν σὲ γενικὲς σφαγές, καὶ λεηλασίες. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους ἐγκατέλειψαν τὴν πόλη καὶ τὴν περιοχὴ, καταφεύγοντας σὲ ὄρεινα μέρη. Τελικά, ὁ Νικόλαος, μὲ ὄσους στρατιώτας εἶχαν ἀπομείνει πορεύθηκε στὰ

ὄρεινᾶ τοῦ Τυρνάβου. Ἡ περιοχὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴν φυσικὴ τῆς διαμόρφωση ἦτο κατάλληλη γιὰ ὄχυρωση. Ἐκεῖ μάλιστα ὑπῆρχαν πολλοὶ ἀσκηταὶ μονάζοντες στὰ ἀπόκρημα ὑψώματα. Οἱ ἀσκηταὶ ἦσαν Θεῶ νοερῶς συγγινόμενοι καὶ τούτῳ κατοπτριζόμενοι, νηστείας τε σχολάζοντες καὶ στάσεσι παννύχοις, θειοτέρας ἀξιούμενοι ὄψεως.

Στοὺς ἀσκητὰς αὐτοὺς κατέφυγε ὁ Νικόλαος. Ἡ ψυχὴ του βρῆκε κοντὰ τους ἱκανοποίησι τῶν θείων πόθων τῆς. Ἀλλὰ καὶ συμπαράστασι στὴν ἀντίστασίν τους στὰ βάρβαρα στίφη βρῆκε ἀπὸ τοὺς ἀσκητὰς. Ὁ φόβος τῆς ἐπιδρομῆς τῶν βαρβάρων μετριάσθηκε καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲν τὸν τρομοκρατοῦσε, ἀλλὰ ἀντίθετα τὸν χαροποιοῦσε.

Οἱ συστρατιῶταί του ζοῦσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀρωματώδη ζωὴ τῶν μοναχῶν. Ὁ Νικόλαος ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴν σύνεσι καὶ τὴν φρόνησίν του, ἐμψύχωνε τοὺς ἄνδρες του καὶ τοὺς μετέδιδε τὴν φλόγα τῆς καρδιάς του, ἐπάναλαμβάνοντας σὲ ἓνα ἕκαστο ἀπὸ αὐτοὺς τὸ τοῦ Χρυσοστόμου: Ἐὰν ἡ τῆς εὐσεβείας σάλπιγξ καλῆ, εὐθέως ἔξιθι καὶ καταφρόνησον τῆς ψυχῆς καὶ ἔμβηθι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας εἰς τοὺς ἀγῶνας, ῥῆξον τὴν φάλαγγα τῶν ἐναντίων, σύγκοψον τὸ πρόσωπον τοῦ διαβόλου, στῆσον τὸ τρίπτυχο. (Εἰς Ἑβρ. ὁμιλ. Ε', 5 ΕΠΕ24, 342).

Κάποιο βράδυ κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, Ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθηκε καὶ προανήγγειλε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον: Δεῦρο ἀθλήται τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὸ μαρτυρῆσαι ἑαυτοὺς εὐτρεπίσατε. Οἱ γενναῖοι στρατιῶται δὲν ποιοῦνται ἀντίθετα πῆραν θάρρος. Ἡ χαρὰ τους ἦταν ἀνεκφραστή, γιὰτὶ σύντομα θὰ συναντοῦσαν στὸν οὐρανὸν τὸν Λυτρωτὴν, καὶ Κύριον. Ὁ Νικόλαος τοὺς παρώτρυνε: Ἐλᾶτε φίλοι νὰ ἐξορμήσουμε. Νὰ δείξουμε τὴν γενναιότητά μας. Νὰ ὁμολογήσουμε τὴν πίστιν μας στὸν Χριστό. Καιρὸς ἀθλήσεως γιὰ μᾶς. Καὶ κατέληξε στὴν προσλαλιά του πρὸς τοὺς στρατιώτας: Μὴ οὖν φεισώμεθα ἑαυτῶν, μηδὲ φιλοσωματήσωμεν, ἵνα μὴ τῆς μερίδος ἐκπέσωμεν τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ γενναῖοι στρατιῶται τοῦ Νικολάου, ἐτοιμάσθηκαν γιὰ προὑπάντησιν τοῦ βάρβαρου εἰσβολέως. Οἱ ἀθλήται ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἦσαν λίγοι, καὶ μυριάδες οἱ ἀντίχριστοι. Στὴν μάχην, τὸ θάρρος τῶν χριστιανῶν στρατιωτῶν ἦτο θαυμαστό, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὑπὲρ τῶν βαρβάρων. Ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Νικόλαον συνελήφθησαν καὶ ὑπεβλήθησαν σὲ πλῆθος βασανιστηρίων. Τοὺς προέτρεψαν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστιν τους. Ἐμειναν ἀμετακίνητοι καὶ καρτερικὰ ὑπέφεραν τοὺς πόνους τῶν μαρτυρίων. Στὰ δελεάσματα καὶ στὰ βασανιστήρια τῶν ἐχθρῶν, στὰ θέλητρα καὶ στὰ φόβητρα τῶν ἀντιχρίστων, οἱ πιστοὶ στρατιῶται ἀπαντοῦσαν: Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, οὔτε θλίψι, οὔτε

στενοχώρια, οὔτε διωγμός, οὔτε λιμός, οὔτε κίνδυνος, οὔτε μάχαιρα. Χάριν τοῦ Χριστοῦ· θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς (Ρωμ. Η΄, 35-36).

Τελικά ἀφοῦ ὑπέστησαν φρικιαστικὰ βασανιστήρια, στεφανῖται παρέδωσαν τὸ πνεῦμα στὸν Οὐράνιο Βασιλέα Χριστό. Ἔτσι συναγάλλονται μὲ τὸ νέφος τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καὶ Μαρτύρων, ποὺ τὸν περιστοιχίζει καὶ τὸν δοξολογεῖ ἀκατάπαυστα εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Τὰ ὀνόματά τους γράφτηκαν στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς. Ἀπὸ αὐτὰ μᾶς εἶναι γνωστὰ τὰ ἑξῆς: Ἀρμόδιος, Γρηγόριος, Ἰωάννης, Δημήτριος, Μιχαήλ, Ἀκίνδυνος, Θεόδωρος, Παγκράτιος, Χριστοφόρος, Παντολέον, Εὐώδιος καὶ Αἰμιλιανός. Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Νικολάου μαζί μὲ τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν μαρτύρων ἀναφέρει καὶ τὰ ὀνόματα δύο γυναικῶν Μαρτύρων: Εἰρήνης καὶ Πελαγίας[2]. Προφανῶς γιὰ πρόκειται γιὰ δύο ἡρωῖδες χριστιανές, ποὺ μαρτύρησαν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Θὰ ἀνῆκαν στὸν ἄμαχο πληθυσμό, τῆς πόλεως Λαρίσης, ποὺ εἶχε καταφύγει στὰ ὄρεινὰ τοῦ Τυρνάβου.

Ὁ μακάριος Νικόλας, ἀφοῦ ἐπέδειξε ἀνδρεία κατὰ τὴν μάχη, τελικὰ διέφυγε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ἐχθροῦ περνῶντας μέσα ἀπὸ τὶς τάξεις του χωρὶς νὰ συλληφθῆ. Ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων (Ψαλμ. 123, 7). Δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμα ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου του· τὸν διεφύλαξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν δοξάσει σὲ κάποια ἄλλη ὥρα.

Φεύγοντας ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Λαρίσης καὶ τοῦ Τυρνάβου ἔφθασε στὰ ἐνδότερα τῆς Θεσσαλίας, στὰ μέρη τῆς Καρδίτσης, ὅπου τὸ χωριὸ Βούνενα· ἐκεῖ βρῆκε κατάλληλο τρόπο γιὰ ἄσκηση. Ἡ περιοχὴ, ἦτο κατάφυτη ἀπὸ ψηλὰ δένδρα. Ὁ Νικόλαος διάλεξε γιὰ κατάλυμα μιὰ σπηλιά, ποὺ τὴν σκέπαζε μιὰ ὑψηλόκορμη δρυς. Ἐκεῖ συνέχισε τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει κοντὰ στοὺς ἀσκητὰς τοῦ Τυρνάβου. Ὑπέταξε κάθε σωματικὴ ἐπιθυμία, καὶ δαιμονικὴ παρεμβολή. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν εἶχε ἐπισκιάσει. Θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναλαμβάνη τὸ τοῦ Παύλου: Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστός (Γαλ. Β΄, 20). Ἦτο κατὰ τὸν βιογράφο του, πλήρης χαρίτων θεϊκῶν. Ἡ προσευχή, τὸν μεταρσίωνε. Τὰ δάκρυά του πότιζαν τὴν γῆ, ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε. Μόνος του μέσα στὴν ἐρημιὰ γέμιζε ἀπὸ τὴν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπικοινωνία μαζί Του ἦταν ἀδιάκοπη.

Ὁ μισάνθρωπος ὅμως δαίμων τὸν φθόνησε. Δὲν ἄντεχε νὰ βλέπει τὰ ψυχικὰ χαρίσματα τοῦ Νικολάου καὶ τὸν ἀγῶνά του γιὰ τὴν πνευματικὴ του τελείωση. Παρεκίνησε τοὺς ἀνήμερους εἰσβολεῖς, τοῦς Ἄραβας, νὰ ψάξουν κάθε γωνιὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ χώρου. Ὅπου συναντοῦσαν χριστιανό,

ἔδειχναν τὴν μανία τους· κανεῖς δὲν γλύτωνε ἀπὸ τὸ σπαθὶ τους. Ἀνελέητα κατέστρεφαν καὶ σκότωναν.

Στὰ Βούνενα οἱ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν ἄθλητὴ τοῦ Χριστοῦ Νικόλα. Μὲ παρρησία τοὺς ἀντιμετώπισε. Θαμπώθηκαν ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνδρείας ψυχῆς του. Οἱ ἀπαντήσεις του ἀποστομωτικές. Ἄν καὶ ἄγρια θηρία, ἔβλεπαν τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Νικολάου. Τὸν πίεζαν νὰ ἀρνηθῆ τὴν πίστη του. Ἐκεῖνος ἀντιστέκοταν γενναῖα, πιστὸς στὰ ρήματα τοῦ Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου: Μηθὲν με ζηλῶσαι τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων, ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτυχῶν· πῦρ καὶ σταυρὸς θηρίων τε συστάσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, συγκοπαὶ μελῶν, ἄλεσμοὶ ὄλου τοῦ σώματος, κακαὶ κολάσεις τοῦ διαβόλου ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθωσαν, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω (Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ Ἰγνατίου V, 2). Τὸν βασάνιζαν, καὶ ἐκεῖνος μειλίχιος προσευχόταν καὶ βροντοφωνοῦσε: Ὁ ἐμὸς ἔρωσ ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλόῦλον (Ὁπ. π. VII, 2). Τὸν ἔβριζαν καὶ τοὺς κοιτοῦσε μὲ ἰλαρότητα. Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα. Χωρὶς τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ δὲν συμπεριφέρεται κανεῖς μὲ ἓνα τόσο θαυμαστὸ τρόπο.

Οἱ Ἄραβες ἐξαγριώθηκαν, διότι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Νικολάου ἦτο μία ἥττα γιὰ αὐτοὺς. Τίποτε δὲν τοὺς συγκρατοῦσε· τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἔστησαν ὄρθιο στὸν κορμὸ μιᾶς δρυός. Μὲ τὸ ἴδιο τὸ ἥρωϊκό του ξίφος τὸν τρύπησαν μὲ μανία. Ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ θριάμβου εἶχε φτάσει. Τὸ στεφάνι τῆς αἰωνιότητος αἰωρεῖτο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὸ ἀγνό του αἷμα, ζεστό, ἐκτινάχθηκε καὶ πορφύρωσε τὸ χῶμα τῶν Βουνένων. Τὰ μάτια τοῦ Νικολάου στράφηκαν πρὸς τὸν Οὐρανό. Κύριέ μου ψέλλισε, δέξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή, γιὰ νὰ συγκαταριθμηθῆ καὶ αὐτὸς στὴν χρυσῆ ἀλυσίδα τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεώς μας.

Ἦτο 9 Μαΐου τοῦ 902 μ. Χ.[3]

***

Πέρασε καιρὸς. Ὁ αὐτοκράτωρ Λέων γύρισε θριαμβευτής, ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Οἱ εἰσβολεῖς Ἄραβες πανικόβλητοι ἐγκατέλειψαν τὴν Θεσσαλία. Εἰρήνη διαγράφηκε στὸν ὀρίζοντα. Οἱ πόλεις ξαναγέμισαν κόσμο. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Λαρίσης Φίλιππος μετέφερε μὲ πομπή, στὴν πόλη τὰ λείψανα τῶν Μαρτύρων τοῦ Τυρνάβου, τὰ ὁποῖα ἀπέβησαν νοσημάτων ἰατρεῖον, δαιμόνων φυγὴ, καὶ πάσης βλάβης ἀποσόβησις.

Τὸ τίμιο λείψανο τοῦ Ἄθλητοῦ τῆς πίστεως Νικολάου βρισκόταν ἀκόμη κρυμμένο στὰ ὄρη τῶν Βουνένων μέχρι ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸν δούκα Εὐφημιανὸ τῆς Θεσσαλονίκης· αὐτὸς ἀρρώστησε κάποτε βαριά, ἀπὸ τὴν

φοβερή για εκείνη τήν εποχή άρρώστια τῆς λέπρας. Άνεζήτησε τήν θεραπεία του σέ ὄλους τοὺς γιατροὺς, ἀλλὰ μάταια. Τὰ χρήματα καὶ ἡ δόξα του δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ τὸν θεραπεύσουν. Ἄρχισε τότε νὰ ἐπικαλεῖται τοὺς διαφόρους Ἁγίους καὶ νὰ κάνει καὶ ἀγαθοεργίες ἐλπίζοντας στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Μοίραζε τὰ χρήματά του σὲ χῆρες, ὄρφανὰ, καὶ πτωχοὺς. Παρακαλοῦσε τὸν Θεό, νὰ τὸν λυπηθῆ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τήν πολυπόθητη ὑγεία του. Κατέφυγε ἔτσι στὸν πολιοῦχο τῆς Θεσσαλονίκης Ἅγιο Δημήτριο καὶ στὸν πολιοῦχο τῆς Λαρίσης Ἅγιο Ἀχίλλιο, ποὺ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὰ θαύματά τους.

Ἐνῶ ὁμως βρισκόταν στὴν Λάρισα καὶ προσευχόταν μπροστὰ στὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου, τοῦ ὑποδείχθηκε νὰ μεταβῆ στὰ ὄρη τῶν Βουνένων. Τὸ σχετικὸ ὄραμα τοῦ ἔλεγε νὰ φροντίσει νὰ βρῆ τὸ λείψανο τοῦ Μάρτυρος Νικολάου καὶ νὰ λουσθῆ σὲ πηγὴ, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸν τόπο τοῦ λειψάνου γιὰ νὰ θεραπευθῆ. Χαρούμενος ἀπὸ τὸ ἐλπιδοφόρο τοῦτο ἄγγελμα ὁ Εὐφημιανὸς ξεκίνησε γιὰ τὰ Βούνενα, ὅπου βρῆκε τὸ λείψανο τοῦ Νικολάου καὶ τήν δική του θεραπεία.

Τὸ λείψανο, ἂν καὶ εἶχαν περάσει ἀρκετὲς δεκάδες χρόνια, παρέμενε ἄφθαρτο στὴν ρίζα τῆς δρυός, ὅπου εἶχε μαρτυρήσει ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἔκτισε ἓνα μικρὸ ναό, ὅπου ἐνταφίασε τὸ σῶμα τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ Εὐφημιανός, ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη, καὶ παντοῦ ὅπου βρισκόταν διεκήρυττε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν παρρησία πρὸς Αὐτὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις.

Ἐκτοτε, ἂν καὶ πέρασαν πάνω ἀπὸ δέκα αἰῶνες, ἡ μνήμη τοῦ ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος δὲν ἐξαλείφθηκε. Ὁ Κύριός μας ποὺ ἀπονέμει τὰ γέρα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀφθαρσίας σὲ ὄλους τοὺς φίλους Του, δὲν ἄφησε τὴν λήθη νὰ καλύψει τὸν γενναῖό Του ὀπλίτη Νικόλαο. Αὐτὸς ποὺ εἶπε: τοὺς ἐμὲ δοξάσαντάς με δοξάσω (Α΄ Βασ. 2, 30) ἀνέδειξε τὸν νέο Νικόλαο ποταμὸ ἀστείρευτο ἰαμάτων καὶ ὡς φωτεινὴ λαμπάδα στερρόψυχίας καὶ πίστεως τὸν προβάλλει πρὸς μίμηση.

Σήμερα, πλῆθος ἀπὸ μονές, ναοὺς, καὶ ἐξωκκλήσια τιμοῦν καὶ γεραίρουν τὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸν νέο καὶ ἡ ἐτήσια πανηγυρὶς του στὴν καρδιὰ τῆς ἀνοιξέως δίνει τὴν εὐκαιρία γιὰ ἀμεσότερη ἐπικοινωνία μαζί του καὶ ἐκδήλωσι τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης τῶν πιστῶν πρὸς τὸν θερμὸν αὐτὸν βοηθό, καὶ προστάτη τους. Οἱ εὐχές του, εἶθε νὰ σκεπάζουν καὶ ὄλους ἐμᾶς, ποὺ ἱκετευτικὰ ἀποζητοῦμε τὴν πρεσβεΐάν του.

---

[1] Σύμφωνα με τὸν κώδικα 81 τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Μετεώρων.

[2] Δημητρίου Σοφianoῦ: Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος ὁ ἐν Βουνένοις. Σελίς 8, Καρδίτσα 1972.

[3] Ὅπ. ο. σελ. 84